

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. J.**, bývajúcej v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou, JUDr. O. P., s.r.o. so sídlom v P., IČO: X., proti žalovanej **Z. J.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. A. K., advokátkou so sídlom v P., **o určenie vlastníckeho práva a vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 10 C 207/2012 a na Krajskom súde v Trenčíne sp. zn. 6 Co 614/2014, o návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia, takto

r o z h o d o l :

Návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 28. mája 2014 č.k. 10 C 207/2012-243 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala: a/ určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností v katastrálnom území P. vedených na liste vlastníctva č. X. ako rodinný dom súpisné č. X. na parcele X., garáž súpisné č. X. na parcele č. X. a parcely č. X., X. a X. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) a b/ vydania sporných nehnuteľností žalovanou.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 19. mája 2015 sp. zn. 6 Co 614/2014 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) uznesením z 10. decembra 2015 sp. zn. 3 Cdo 616/2015.

Žalobkyňa podala aj návrh, „aby Najvyšší súd SR s poukazom na ustanovenie § 243 c/ OSP vydal predbežné opatrenie, ktorým zakáže odporky Z. J. uzatvárať akékoľvek právne úkony“ týkajúce sa sporných nehnuteľností. Podľa jej názoru treba týmto procesným opatrením najvyššieho súdu dočasne upraviť pomery účastníkov konania.

Najvyšší súd pri skúmaní prípustnosti a opodstatnenosti predmetného návrhu vzal na zreteľ § 243c O.s.p., v zmysle ktorého pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Prihliadol tiež na § 102 ods. 1 veta prvá O.s.p. podľa ktorého platí, že ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz. Napokon mal na zreteli aj § 41 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť (viď § 236 O.s.p.); dovolanie nemá odkladný účinok. Vzhľadom na to, že v čase podania dovolania je (sporná) otázka, ktorú dovtedy posudzovali sudy, už záväzne vyriešená, v dovolacom konaní neprichádza do úvahy taká potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov, ktorá môže byť v niektorých prípadoch opodstatnená do právoplatného skončenia veci.

Potreba dočasnej úpravy po podaní dovolania môže však v praxi nastať vo vzťahu k účinkom právoplatného rozhodnutia súdu – jeho vykonateľnosti. Na tieto prípady pamätá ustanovenie § 243 O.s.p., v zmysle ktorého pred rozhodnutím o dovolaní môže súd, ktorý o ňom má rozhodnúť, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd – vychádzajúc z obsahu „návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia“ (§ 41 ods. 2 O.s.p.) – považoval predmetný procesný úkon za jej návrh na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia súdu.

Predpokladom pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odložení vykonateľnosti napadnutého rozsudku je, že podané dovolanie je prípustné a môže byť úspešné. Navyše, postup podľa § 243 O.s.p. prichádza do úvahy iba v prípade dovolania smerujúceho

proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, na podklade ktorého možno nariadiť exekúciu (porovnaj tiež II. ÚS 481/2012). Dovolací súd pri predbežných úvahách dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je procesne neprípustné (a preto ho napokon zamietol) a jej procesný úkon označený ako „návrh na nariadenie predbežného opatrenia (podľa obsahu však návrh na odklad vykonateľnosti) sa týka takého rozhodnutia odvolacieho súdu, na podklade ktorého nemožno viesť exekúciu.

Ak dovolací súd dôvody na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nezistí, nevydáva o tom žiadne rozhodnutie (porovnaj tiež publikáciu „Jaroslav Krajčo, Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár“ Eurounion, spol. s r. o., 2010, str. 976). V takom prípade ani v rozhodnutí o dovolaní nevysvetľuje dôvody, ktoré ho viedli k tomu, že nerozhodol o návrhu na odklad vykonateľnosti.

Najvyšší súd – z dôvodu opätovného predloženia spisu prvostupňovým súdom na rozhodnutie o procesnom úkone žalobkyne – rozhodol o jej „návrhu na nariadenie predbežného opatrenia“ len preto, aby vylúčil ďalšie pochybnosti žalobkyne, či o jej predmetnom procesnom návrhu dovolací súd rozhodol.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2016

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková